

77-514436

FARUK NAFİZ ÇAMLIBEL'İN

ARDINDAN

Hisar - aralık 1973

120

«Şair! Sen üzülükçe ve öldükçe yaşarsın!..»

SABAHAAT EMİR

Ö lümün acımasız rüzgârı sanat ağacımızın bir yaprağını daha düşürdü. Faruk Nafiz'imizi kaybettik.

«Başka san'at bilmeyiz, karşımızda dururken Yazılmamış bir destan gibi Anadolu'muz. Arkadaş, biz bu yolda türküler tuttururken Sana uğurlar olsun...Ayrılıyor yolumuz!»

diyen güçlü ses sustu. Evet, her birimiz için bilinmez bir zamana kadar şimdilik yollarımız ayrıldı! Genç öldü. Yaşı yetmişbeşti ama dipdiri bir ruhu, taptaze bir hayat görüşü vardı. Yaş gününde kendisini kutladığımda o elden hiç bırakmadığı şakacı haliyle : «Aman sus demişti, aramızda kalsın!» Heyecan, sevgi aydınlıklarla doluydu içi. Tam bir şair gibi. Kendinize bir soru sorun cevabını verin demiştim. Yarı sitem, yarı şakayla : «—Aman efendim, ne zor soru bu?» demişti. Israr edince kırmamıştı beni; cevabı da içinde olan şöyle bir soru sormuştu kendi kendine : «—Ey gönül ne zaman uslanacaksınız!»

Nice yıllar daha uslanmasaydı, o sanat dehası her an başka bir ilham, başka bir renk, başka bir nurla parlasaydı : Ne olur!

Kendisini bir röportaj sebebiyle tanımak mutluluğuna ermişim. O röportajı çok severim. Çünkü, kısa ama özlü dostluğumuzun sebebi olmuştu. Geçen hafta bir kart almıştım kendisinden, içten, nazik deyişlerle dolu. «Dinlenmek için çıktığım Akdeniz gezisinden selâmlar, sevgiler» diyordu. Son zamanlarda onu sık sık yakalayan hastalığı o güçlü gövdesiyle yendi diye sevinmiş, döner dönmez onu arar, görüşürüz diye düşünmüştüm. Kısmet olmadı. Ölüm haberini televizyonda işittiğim zaman yüreğime bir bıçak saplandı, tıkanmış kaldım. Sinsi bir baş ağrısı-

la bütün gece uyuyamadım. Hayatı toz pembe gördüğüm öğrencilik yıllarımda acının böyle binbir yüzü olduğunu bilmezdim. İlk önce annemin ölümüyle öğrendim. Sonra, Faruk Nafiz.. Benim efendi, tonton, gün yüzlü şairim!

«Kızım» derdi bana. Moral yükseltici sözlerle çalışmalarımı över, dostluğumuzdan duyduğu memnuniyeti her fırsatta belirtirdi. En son olarak birlikte bir yayınevi açmayı kararlaştırmıştık. Hatta uygun bir yer bile araştırıyorduk. Onun da aklına gelmemişti bu ani gidiş, bu apansız yolculuk...

«Düşüğüm yollar gibi sonsuzdur benim tasam, Bekleyenim olsa da razıyım kavuşmasam...»

Hey gönül şairi, bekleyenin olmaz mıydı senin? Ailen, dostların ve ben. Bekleyenlerinin çokluğu acaba o altın mısralarında olduğu gibi ruhunu avutuyor mu? Gerçekten, razı olur muydun buna? İçinde nasıl bir sızı vardı ki :

«Silmek istersem içimden ne zamar bir sızıyı Açıyor koynunu kardeş gibi karşımda kıyı.»

mısralarında belirttiğin gibi denize yakın olmak, Akdeniz dalgalarının üstünde uyumak mı istedin? Denizle Konuşan Adam ne kederin vardı ki, bunu dağıtıp geriye dönemedin? Faruk Nafiz gitti ha?

«Tanrı'm, nasıl kesildi köpüren, taşan sular? Dağlar mı yassılaştı? Ovalar mı delindi? Neden çoskun suların sesi gittikçe dindi?»

Ne kadar soğukkanlı olmaya çalışırsak çalışalım yaşamak bir masal, ölüm bir trajedi. İnsan, birşeylerle avunmak istiyor. Bir şairi o sonsuz yolculuğa uğurlarken acıyla dolup taşan yüreğimize ister istemez bu avunuşu onun mısralarında arı-

yor. Buluyor da... O ince, o aydınlık gönül, teselliye bir dua kadar etkili sunuyor; böylelikle sanki kendini de güçlü ve umutlu kılmak istiyor:

«Yolcu, keder çekme ki bu diyâra düşenin
Yolunda otlar biter, mezarında çiçekler!»

«Adı destanlara geçmiş her eser sâhibine
Niçin ağlar ve yanarlar ölümünden sonra?»

«Bana ilhamını bahşet ki, ilâhî, bîr gün
Seni bulsun şana takdime değer incilerim.
Ben, ne sultanlara şâir, ne de şâirlere şah;
Tanrılar Tanrısı'nın şâiri olmak dilerim.»

Tanrının Şairi... Seninle son olarak röportaj ya-

pan biri olmak istemezdim. O güzelim iyimserliğimle : «Yerin altında devam etmesidir bence ölüm, — Yerin üstünde görüp geçtiğimiz rüyannın.» deyişine rağmen böyle gerçeğe katlanmak çok zor! Üzgünüm. Ardından senin için birçok şeyler yazılacak, övgüler yapılacaktır. Lâyıksın. Tatlı tatlı «kızım» deyişlerin kulaklarımda çınlıyor. Niçin sen de kızını yetim bıraktın?

Huzurunda saygıyla eğilir, son söz olarak sana yine senin mısralarınla seslenebilirim içimden geçenlerin ifadesi olarak :

«Yaratır hilkat o fanileri, san'at yaşatır,
Şi're girmişler için yoktur ölüm dünyadalı»

AŞİRET GÜNLÜĞÜ

1. FIRAT BOYLARINA GİTTİM
ORTALIK SİLME KAR
SAÇAKLAR BUZLUYDU
2. DAĞ KÖYLERİNDE YATTIM
MUHABBET KOYU—
PİR SULTAN ABDAL SÖZLÜYDÜ
3. KÖTÜ BAZLAMAYA FİTTİM
ALA BALIKLIYDI OYSA AŞİRET SOFRASI—OĞLAKLI
VE KÖRPE HOROZLUYDU
4. ORTAYA BİR LÂF ATTIM
KABA VE KISAYDI CEVAPLARI—
AMA ÖZLÜYDÜ
5. MERAK ETTİM
SIR VERMEDİLER AMA
GİZLİYDİ
6. BİR BİR AKLIMDA TUTTUM
BUDAKLI GÜL DALI-YAVRULU ÇÖVEN KÖKÜYDÜ ELLERİ AYAKLARI
HEPSİ HURUFİ GÖZLÜYDÜ
7. SANMAYIN UNUTTUM
ÜST BAŞ DA ONA GÖRE — ÇAMUR TEZEK
VE SAMAN TOZLUYDU
8. YUTKUNDUM—YUTTUM
DERT DEĞİL—KANDI SANKİ BİRDEN AĞZIMA DOLAN
KANDI VE TUZLUYDU

N Ü Z H E T E R M A N

